

„...NIMENI SĂ NU SE TEAMĂ DE MOARTE, DENTRU CĂ NE-A IZBĂVIT DE NOI MOARTEA MĂNTUITORULUI...”

(Sf Ioan Gură de Aur)

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI 2021
CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR
DIN ÎNTREAGĂ ARHIEPISCOPIE

Preacuvioși și Preacucernici Parinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,

Hristos a înviat!

Sărbătoarea cea plină de lumină a Învierii Domnului este cea care dă sensul adevărat al vieții noastre creștine. Din ea ne luăm dorința de a trăi veșnic cu Dumnezeu. Însă Învierea, în care toți nădăjduim, trece prin Crucea Fiului Său, în care iubirea dumnezeiască și necondiționată pentru umanitate se revarsă asupra lumii întregi. Dumnezeu-Tatăl ne încredințează că orice cruce a noastră își găsește alinare în Crucea Fiului Său. Orice rană a sufletului își găsește vindecarea în rănilor cuielelor din mâinile și picioarele și coasta Lui, străpunse pe Cruce. Orice zbucium al sufletului pus înaintea Crucii, îl ia asupra Lui și nu ne lasă singuri, Crucea fiind iubirea până la moarte pentru noi, cea care înțelege tot, asumă tot, poartă tot și „ne uneste într-un trup, omorând prin ea vrașmășia, apropiindu-ne de Dumnezeu-Tatăl, într-un Duh„ (cf. Efeseni 2, 16-18).

Pentru orice păcat pus înaintea Crucii Lui, Hristos a strigat către Tatăl Ceresc „Părinte, iartă lor, că nu știu ce fac” (Lc 23,34), iar talharului de-a dreapta Lui, care

și-a recunoscut păcatele și L-a rugat să nu îl uite, i-a spus, iertându-l „...astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Lc 23,43).

Orice neputință a noastră, încredințată lui Hristos, pe Cruce, Părintele Ceresc o primește și face din ea pași spre Împărăție. Toate ale noastre găsesc mângâiere în dragostea Lui, răstignita. Nu în sensul că le face să dispară, ci că le asumă, le întoarce în binecuvântare, așa cum a făcut cu propria Sa Cruce, încărcată, copleșită de păcatele, nedreptățile, neputințele și rănile noastre, din care ne izbăvește prin Moartea și Învierea Sa. Cel Care ne apară în fața morții și aduce iertarea de păcate nu este un om oarecare, este Însuși Dumnezeu, înaintea Căruia porțile iadurilor noastre launtrice și a iadului celui mare și nemilos care încearcă să ne înghită cu orice preț, se sfărâma.

O neputință însă greu de purtat de-a lungul vieții noastre este frica, care ne însoțește în diferite forme, de-a lungul vieții. Însă cea mai mare, și din care aproape toate fricile își au rădăcina, este frica de moarte. Precum ucenicii s-au înfricoșat din cauza valurilor mării în furtună, așa și noi ne înfricoșăm de valurile furtunilor de toate felurile, din interior și din exterior, care cuprind nemiloase corabia vieții noastre. Când Apostolii erau cu Iisus în corabie pe marea agitată, cu valuri mari, i-a cuprins frica morții. Deși El era cu ei, frica a fost mai mare decât credința. „... Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei și ele au încetat și s-a făcut liniște.” (Lc 8, 24)

Iisus liniștește marea și face să tacă valurile, încredințare adusă lor și nouă și tuturor, că El este Cel Care poate aduce liniștire și eliberare de frica de moarte care stăpânește inimile involburate, în căutare de liman. A trăit Hristos Domnul și frica de moarte a lui Petru, ucenicul Său, și a tuturor apostolilor și ucenicilor, frică care i-a determinat să se lepede de El, Învățătorul și Prienușul lor. Petru chiar îi declarase cu multă putere că își va da și viața pentru El, dar când frica morții a pus stăpânire pe el, s-a lepădat.

Iubiți Credincioși,

Frica de moarte pe care a trăit-o Domnul Hristos, pe Cruce, strigându-o înaintea Părintelui Ceresc: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mt 27, 46), nu a fost doar frica Său, ci a fost frica întregii omeniri, din toate timpurile și din toate locurile, de la Adam și până astăzi - până la cel care moare singur și neajutorat, printre străini și oameni indiferenți - pe care a luat-o asupra Sa. Ni se anunță, în plină pandemie, numere de oameni care mor zilnic. Să nu uităm că cei care pleacă de multe ori fără să se aștepte, fără să se pregătească, fără

să îi vadă pe cei dragi, nu sunt un număr, sau un caz. Toți sunt un suflet, cu un nume, pentru care Însuși Fiul lui Dumnezeu S-a răstignit și a trecut prin moarte, ca pe acest suflet să îl treacă la viață.

A trăit Iisus frica noastră de moarte, văzută și cunoscută încă din primul moment al venirii noastre pe lume, cu primul pas făcut în lumea aceasta începând drumul spre ea, ca singura certitudine, dar cu toate acestea străină de ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru omul pe care l-a creat după chipul și asemănarea Lui. A devenit Om ca să traisca cu noi frica noastră de moarte și să ne elibereze de jugul ei prin Cruce și prin moartea Sa, dându-Se pe Sine mormântului, din care Se va ridica triumfător asupra ei, a treia zi. Sf Pavel ne încredințează că Mântuitorul Se face părtaș nouă întru toate, pentru a lua din sufletul nostru povara acestei frici. *„Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe acei pe care frică morții îi ținea în robie toată viața.”* (Evrei 2, 14-15)

Și Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune, în ziua Învierii: *„...Nimeni să nu se teamă de moarte, pentru că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului ; a stins-o pe ea, Cel ținut de ea. Pradat-a iadul, Cel ce S-a pogorât la iad ; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui.”* Să ne temem însă de păcat, el este aducător de moarte, și nu moarte trupească, ci moarte sufletească.

Prin Crucea, Moartea și Învieria Domnului Hristos știm de acum că orice neliniște lăuntrică, orice grijă, orice neputință, tot ceea ce generează în viața noastră frică de moarte, în Hristos Cel răstignit și înviat, își găsește lumina. Mântuitorul a luat totul asupra Lui, îndemnându-ne să avem grijă să creștem în credință în cuvântul Lui, pentru că El este Prietenul nostru, Care ne însoțește de-a lungul vieții, până la trecerea din lumea aceasta, dacă facem ceea ce ne cere. *„...Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit.... Voi sunteți prietenii mei, ne spune El, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.”* (Ioan 15, 12 și 14) *„De moarte să nu ne mai temem, ci de păcat. Nu moartea a născut păcatul, ci păcatul ne-a născut nouă moartea, iar moartea este plata păcatului”*, ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur¹. Doar păcatul ne mai poate despărți de Hristos Cel înviat. Dar și pe acesta, pe care cu toții îl avem, să îl punem fără teamă la picioarele Lui, El l-a spălat din sufletul nostru pe Cruce, să nu ne mai fie teamă.

1. *Predici la Sărbători împărătești*, V, pag. 507.

Iubiți frați și surori,

Anul acesta este dedicat, în Patriarhia română, tuturor celor care își trăiesc viața lor de creștin orthodox în toată lumea, dar și celor care au trecut din lumea aceasta la Domnul. Să ne purtăm unii pe alții în rugăciune și să păstrăm neștirbită unitatea credinței noastre. Este încă un an cu multe restricții, iar aceste restricții, cauzate de pandemia care s-a instalat de un an deja, afectează direct comunitățile noastre, neputându-ne întâlni în număr mare în biserici. Dar putem rămâne în legătură cu preoții și comunitățile prin multe mijloace. Să nu-i uităm nici pe cei adormiți în Domnul, din familiile noastre, să îi pomenim în rugăciuni și să ne îngrijim de mormintele lor, dacă le avem în țările în care trăim. Rugăciunea noastră pentru ei este dovada că i-am iubit și îi iubim.

Trăim în aceste vremuri de pandemie, în toată Europa și în toată lumea, cu multe frici, neliniști și griji: să nu ne îmbolnăvim, să nu îi pierdem pe cei dragi, să putem trăi în libertate, să nu pierdem de pe o zi pe alta locul de muncă, să facem o lume mai bună pentru copiii noștri, să nu distrugem planeta acesta și toate cele pe care Dumnezeu le-a pus pe ea în grija noastră. Toate grijile și preocupările să le punem în rugăciune înaintea lui Dumnezeu Cel Bun și milostiv, iubitorul de oameni, fiind la rândul nostru buni și milostivi, împărțând în jurul nostru bunătața și iubirea pe care Dumnezeu le-a pus în noi din abundență, neuitându-i pe toți cei care se străduiesc să facă viața noastră mai bună, care se străduiesc să găsească soluții pentru toate bolile și pericolele care ne fac astăzi viața mai grea și mai nesigură.

În toate să cerem ajutorul și binecuvântarea Celui ce ne-a adus, nouă și lumii întregi, bucuria și lumina prin Învierea Sa din morți, și ne-a încredințat de dragostea Lui fără margini.

Sfintele Sărbători de Paști să vă aducă tuturor sănătate trupească și sufletească, bucurie, pace, nădejde și dragoste!

Hristos a înviat!

Al vostru către Hristos Cel înviat împreună rugător și de tot binele doritor,

† Mitropolitul Iosif

Paris, Învierea Domnului 2021